

อานุภาพของคุณยาย

การศึกษาวิชาธรรมกายของหลวงพ่อัมมชโยในระยะแรก
นั้น คุณยายจะคอยให้กำลังใจอยู่เสมอ โดยบอก**สูตรแห่งความ
สำเร็จให้ปฏิบัติตาม คือ ให้มีความเพียรและทำให้ถูกวิธี**

เพียร ก็คือ เพียรนั่งสมาธิทุกวันไปเรื่อย ๆ แม้จะหลับบ้าง
ตื่นบ้าง ก็ให้นั่งอย่างสม่ำเสมอ

ทำให้ถูกวิธี ก็คือ หมั่นสังเกตว่า ทำได้ถูกวิธีอย่างที่คุณยาย
แนะนำแล้วหรือยัง นี่คือนิยามแห่งความสำเร็จแห่งความสมหวังในการเข้าถึง
ธรรมกาย

ในวันหนึ่งๆ คุณยายท่านเผยแผ่วิชาธรรมกายด้วยการ
สอนธรรมปฏิบัติให้แก่บรรดาลูกศิษย์ที่สนใจ และช่วยปลดทุกข์
ให้กับผู้ที่มาขอพึ่งบารมี หรือมาขอความช่วยเหลือให้แก่ไขความ
เดือดร้อนต่างๆ ด้วย ซึ่งไม่พ้นไปจากเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่
มนุษย์ทุกคนในโลกประสบกันอยู่ ท่านใช้วิชาธรรมกายช่วยเหลือ
ทุกคน โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรม
ของท่าน แม้ว่าบางคนจะมาเพื่อลองภูมิ หรือพูดในสิ่งที่ไม่ควร
คุณยายก็ยังคงมีเมตตาช่วยเหลือ ไม่เคยโกรธเคือง

การไปนรกไปสวรรค์ของคุณยายนั้น ดุจย่ายตายราวกับท่าน
เดินจากบ้านของท่านไปหน้าวัด ไปหอหลวงปู่ดปากน้ำ หรือไป

หอนั้น เพราะเวลาใครถาม ท่านไม่ได้ทำอะไรนอกจากนั่งหลับตา
ทำใจหยุดใจนิ่งให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกาย จน
ญาณทัสสะนครอบคลุมทั้งภพ ๓ เหมือนน้ำมะขามป้อมใส่ไว้ในฝ่ามือ
แล้วลืมหอม อุปมาเหมือนการที่ต้องรู้ว่า ในบ้านของเรามีสิ่งของ
อะไรอยู่ตรงไหนบ้าง ต้องให้เห็นทั้งหมด แล้วเอามาตอบให้ชัดเจน
เช่น ถ้าไปตกนรก ท่านก็จะบอกตรงๆ ไม่อ้ออึ้งและไม่อ้อมค้อมว่า
ญาติของคุณชื่อนี้ ตอนเป็นมนุษย์ได้ทำกรรมอย่างนั้น ตอนนี้อยู่
ไปตกนรกขุมไหน มีทุกข์อย่างนี้ ยายไปถึงแล้วเขาสั่งความมาอย่างนี้
เอาบุญไปให้เขา เวลานี้เขาพ้นทุกข์แล้วไปอยู่อย่างนี้ เป็นอย่างนี้
คุณต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา และต้องนั่งปฏิบัติธรรมทุกวัน
เวลานี้ยายสอนเขาให้นั่งสมาธิแล้ว และบอกเขาว่า ถ้าลืมหอานาจะ
หล่นกลับไปสู่ที่เดิม ส่วนญาติของผู้ตายซึ่งบางครั้งไม่รู้เรื่องอกุศล
กรรมที่ผู้ตายเคยทำไว้ และเห็นแต่เพียงว่าช่วงปลายชีวิตของผู้ตาย
นั้นทำแต่สิ่งที่ดี จึงเกิดความสงสัยว่า ทำไมจึงไปเกิดเป็นสัตว์นรก
ได้ เมื่อกลับไปที่บ้านและได้สืบเรื่องราวต่างๆ ดูแล้ว ปรากฏว่าเป็น
จริงอย่างที่คุณยายพูดทุกประการ

บางคนมาบอกคุณยายว่าจะไปผ่าตัด ท่านก็นั่งนิ่งๆ เงียบไป
๕ นาที แล้วก็บอกว่า “คุณจะไปผ่าทำไม ผ่าแล้วก็ไม่มีอะไร คุณ
ไม่ได้เป็นอะไร” เขาก็แย้งว่า นัดกับหมอที่จะผ่าตัดแล้ว ท่านจึง

บอกว่า “ก็ตามใจคุณ ถ้าจะผ่าตัดก็ภาวนา สัมมา อะระหัง ไฉนนะ” หลังจากผ่าตัดเสร็จแล้ว เขามารายงานให้คุณยายทราบ ว่า หมอบอกว่าไม่ได้เป็นอะไร คุณยายท่านก็ว่า “ก็ดีเหมือนกัน จะได้รู้ว่าผ่าแล้วมันเป็นอย่างไง”

มีบางเรื่องที่คุณเหมือนเหลือเชื่อแต่เป็นความจริง บางคนเพิ่งมาใหม่ๆ เมื่อคุณยายทักครั้งแรก เขามักจะตกใจและเข้าใจว่าคงมีใครแอบมาบอกท่านว่าเขาเป็นอย่างนั้น เช่น ครั้งหนึ่ง สามีภรรยาคนหนึ่งมาราบคุณยาย พอราบเสร็จ คุณยายก็บอกว่า “คุณเลิกเล่นม้าเสียเถอะ” สามีตกใจคิดว่าภรรยาแอบมาบอก ส่วนภรรยาก็บอกว่า “ฉันก็มาพร้อมกับคุณนี่แหละ” คุณยายจะพูดในสิ่งที่ท่านเห็นด้วยญาณทัสนะด้วยน้ำเสียงปกติ เหมือนไม่จริงจัง แต่สิ่งที่ท่านพูดนั้นเป็นจริงทุกประการ

นอกจากนี้ ยังมีสามีภรรยาอีกคนหนึ่ง ภรรยาเป็นอาจารย์อยู่ที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศวิหาร มีศรัทธามาเป็นลูกศิษย์ของคุณยาย ส่วนสามีเป็นคนตื้อสุดโต่ง ไม่เชื่อเรื่องนรก สวรรค์ แต่ก็เผื่อเหนียวไว้ อยากได้บุญจึงสวดมนต์วันละหนึ่งหรือสองชั่วโมง เผื่อว่านรกมีจริงจะได้รอดพ้นบ้าง

วันหนึ่ง ฝ่ายสามีมาถามคุณยายว่า “คุณครู ผมมีเรื่องแปลกอยู่เรื่องหนึ่ง อยากเล่าให้คุณครูฟัง แล้วช่วยตอบผมหน่อยว่าเรื่อง

นั้นมันเป็นยังไง” จากนั้นก็เริ่มเล่าว่า ครั้งหนึ่งขณะที่เขานอนอยู่ที่นอกชานที่บ้านต่างจังหวัด ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืน แต่ว่าแสงเดือนแสงดาวที่สาดมา ทำให้สามารถเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นที่บ้านได้อย่างชัดเจน ในขณะที่นั้น เขามองเห็นคว้นแทรกกรองกระดานนอกชานขึ้นมา แล้วยัดขึ้นเป็นรูปร่างของคน มองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ สูงขนาดต้นตาล ยกเท้าก้าวข้ามหลังคาบ้านไป

เมื่อเห็นแล้วก็ไม่ทราบว่ามันคืออะไร แม้ว่าจะไปที่ยวถามมาหลายวัด ก็ได้รับคำตอบที่ไม่ชัดเจน มักมีคำว่า “มั่ง” ตามมา หรือบางท่านก็บอกว่า “คุณตาผาด” เขานำเรื่องนี้มาเล่าให้คุณยายฟัง คุณยายก็หลับตาทำสมาธิฟังเฉยๆ จากนั้นเขาก็ถามว่า

“ครูว่าสิ่งที่ผมเห็น มันคืออะไร?” พอสิ้นคำถาม คุณยายก็ตอบว่า “สิ่งที่คุณเห็นคือเปรต แล้วเปรตนั้นก็เป็ญาติของคุณนั่นแหละ” เขาก็เถียงว่า “ญาติผมไม่มีวันไปเกิดเป็นเปรต” คุณยายไม่ว่าอะไร

เขาถามต่อว่า “ทำไมถึงไปเป็นเปรต?”

“ญาติคุณเป็นอดีตมคทายก โกงของวัด ตายแล้วก็เลยไปเป็นเปรต” เขาก็แย้งว่า “ไม่มีหรือ ญาติผมที่เป็นมคทายก ถ้าครูว่าเป็นมคทายก ญาติของผมชื่ออะไร?” คุณยายฟังแล้วท่าน

ก็ไม่แสดงอาการปฏิกิริยาใดๆ ยังคงนิ่งเป็นปกติ แล้วตอบเขาไปว่า “ชื่อธรม” เขาก็แย้งอีกว่า “ยังชื่อนี้อย่างไรเลย ไม่เคยมีญาติชื่อนี้ ชื่ออะไรก็ไม่รู้ ชื่อธรม ถ้าเป็นญาติผม มันน่าจะมีชื่อที่เข้าท่ากว่านี้” จากนั้นก็ยกมือไหว้คุณยายครั้งหนึ่งแล้วลงจากบ้านไป

หลายเดือนต่อมา เขาก็กลับมาบอกคุณยายว่า “เออ จริงด้วย ญาติผมคนหนึ่งชื่อธรม เขาเป็นมัคนายก ตายไปแล้ว ไปสืบประวัติดู เขาก็โกงของวัดจริงๆ แต่ผมก็ไม่เชื่อว่าปรตมมีในโลก” นี่คือความดีของเขา ที่ไม่ยอมจำนนต่อญาติที่สนั่นสนั่นของคุณยาย ซึ่งได้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดีจากหลวงปู่ดปากน้ำ

ในสมัยก่อน หลวงปู่ดปากน้ำจะฝึกให้ไปดุนรก สวรรค์ เป็นปกติ ซึ่งผู้ศึกษาจะต้องหมั่นฝึกฝนด้วยความเอาใจใส่ เพื่อให้ญาติที่สนั่นสนั่น จะหาคำตอบมาตอบหลวงปู่ได้อย่างถูกต้อง ถ้าหากไม่ขยัน ไม่จดจ่อ จะทำให้ตอบคำถามผิด เวลาใครตอบผิดอย่างนี้หลวงปู่จะด่าว่า **“ไอ้ขี้ได้”** หมดทุกคน

คำว่า “ขี้ได้” ก็คือเชื้อเพลิงชนิดหนึ่ง เวลาจะจุดให้ติดไฟ ต้องเขี่ยขี้ คือเศษขี้เถ้าและถ่านซึ่งหมدنน้ำมันยางแล้วออกเสียก่อน เมื่อเขี่ยขี้ได้ถึงบริเวณที่มีน้ำมันยางชุ่มอยู่แล้วจึงจุด พอมันจะดับๆ ก็ต้องเขี่ยขี้่ออกอีก มันจึงจะติดขึ้นมาใหม่ นี่คือธรรมชาติของขี้ได้

ผู้ที่เรียนวิชา หากเป็นประเภทนี้ได้ เมื่อไม่ถูกครูบาอาจารย์ กระตุ้น ก็จะไม่ปล่อยให้ห้องลอยคิดไปในเรื่องราวต่าง ๆ นึก องค์พระได้บ้างไม่ได้บ้าง หรือไม่ก็ไปเดินเล่น เข้าห้องน้ำ ดูนก ดูไม้ ดูดาว ดูเดือน พอเรียกทีก็มานั่งที่ แต่สำหรับคุณยายแล้ว ท่านไม่เคยโดนหลวงปู่วัดปากน้ำดุด้วยคำนี้เลย จนกระทั่งหลวงปู่ ท่านมรณภาพไป

คุณยายเป็นประจุม้าอาชาไนย เวลาเห็นนายสารเถีเขียนดี ม้าตัวอื่นเพราะทำไม่ถูกต้อง ม้าอาชาไนยจะสอนตัวเองได้ และไม่ ยอมทำผิดทำนองเดียวกันนั้นให้ถูกเขียนดีด้วย ดังนั้นคุณยายท่าน จึงศึกษาค้นคว้า ขวนขวายนั่งสมาธิด้วยความวิริยะอุตสาหะ จนเป็น บุคคลตัวอย่างที่สำคัญยิ่งในโรงงานทำวิชา

โดยปกติแล้วคุณยายเป็นคนแข็งแรงและกระฉับกระฉ่ง สดชื่น ผ่องใสอยู่เสมอ แต่ภายหลังจากที่คุณยายทองสุขละโลก ไปแล้ว สุขภาพของท่านก็ทรุดโทรมลงจนล้มป่วยอย่างหนัก เวลา นั้นคนที่เคยมาขอพึ่งบารมีต่างพากันหนีหน้าหายไประลอกคน นอกจากลูกศิษย์คนหนึ่งที่เคยเป็นห่วงเป็นใย พาคุณยายไปหา หมอรักษาตัวอยู่เป็นประจำ ต่อมาเมื่อมีศิษย์อีกคนหนึ่งอยากได้บุญ ในการอุปฐากคุณยายบ้าง จึงรับท่านไปพักที่บ้านของเขาแถว สุขุมวิท

ไม่ว่าคุณยายจะไปอยู่ ณ แห่งไหนตำบลใด หลวงพ่อธัมมชโย ก็ตามไปเยี่ยมคุณยายถึงที่นั่น หลวงพ่อต้องเดินไปเป็นระยะทาง ที่ยาวไกลหลายกิโลเมตร เนื่องจากบ้านที่คุณยายไปพักนั้น ไม่สามารถนำรถยนต์เข้าไปถึงได้ กว่าที่จะถึงบ้านก็นับว่าลำบากพอสมควร แต่ท่านคิดว่าแม้จะลำบากมากมายกว่านี้ร้อยเท่าพันทวี ท่านก็ไม่ท้อถอย เพราะในส่วนลึกของใจแล้ว มุ่งมั่นที่จะไปต่อวิชา กับคุณยายเพียงอย่างเดียว ใจของท่านผูกพันอยู่กับคุณยายและ วิชาธรรมกายเท่านั้น

กว่าจะเดินไปถึง เนื้อตัวของหลวงพ่อก็ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ เมื่อเข้าไปในบ้านเห็นคุณยายนอนคลุมโปงอยู่บนเตียง ท่านเดิน ตรงเข้าไปหา แล้วถามเรื่องวิชา “ยาย อย่างนี้แล้วทำยังไงต่อ?” เมื่อคุณยายได้ยินคำถาม ท่านจึงเปิดหน้าออกมาต่อวิชาให้ ท่าน มิได้คำนึงถึงอาการป่วยไข้ที่กำลังรุมเร้า หากแต่ทุ่มเทชีวิตจิตใจ ถ่ายทอดความรู้ให้ลูกศิษย์ ครูผู้สอนนอนเอาผ้าคลุมโปง ปิดหน้า บ้าง เปิดหน้าบ้าง นักเรียนก็นั่งสมาธิอยู่หน้าเตียงด้วยเหงื่อโทรม กาย แต่ในใจนั้นท่วมท้นไปด้วยความสุข

หลวงพ่อบัณฑิตวิชาธรรมกายอยู่กับคุณยายด้วยความ สนุกสนาน จนกระทั่งคุณยายหายป่วยกลับไปอยู่วัดปากน้ำแล้ว ท่านก็ตามไปนั่งสมาธิกับคุณยายทุกวัน

มาถึงตอนนี้ หลวงพ่อเชื่อคุณยายหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่า
คุณยายสิ่งอะไรก็จะทำตาม และมีความรู้สึกว่ วันนี้เรียนได้เท่านี้
พรุ่งนี้จะต้องเรียนให้มากขึ้น เพราะเรียนแล้วมีความสุข เป็นความ
สุขที่ไม่อาจแสวงหาสิ่งใดมาทดแทนได้เลยในโลกนี้ หลวงพ่อสัมผัส
ได้ถึงความเป็นผู้มีภูมิธรรมอันสูงส่งของคุณยาย ครูบาอาจารย์ผู้มี
ใจใสสะอาด บริสุทธิมาก เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา คุณยายหยุด
ในหยุดเข้าไปสู่แหล่งแห่งความบริสุทธิ์ มุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม จึง
ไม่ใส่ใจเรื่องอะไรทั้งหมด แม้อาการป่วยไข้ของตัวเอง

